

González Lizondo amb M. Àngels Ramon-Llin i Miquel Ramon Quilis: eren altres temps. Quilis va caure pels seus enfrontaments amb Lizondo, i Ramon-Llin, de la mateixa família, ja ha pres-posició contra l'antic líder regionalista.

Unió Valenciana, més enllà de Lizondo

Unió Valenciana, el partit més 'sui-generis' del panorama polític valencià té nova direcció. Intenta desfer-se de la influència del seu creador, González Lizondo, i buscar un referent nacionalista sense abandonar el seu obsessiu secessionisme lingüístic. Però el camí no és fàcil.

El passat mes d'octubre, Unió Valenciana feia un pas polític inèdit i sorprenent. Per primera vegada, l'omnipresent González Lizondo, creador, animador, president "nacional" i president provincial del partit desapareixia de la capçalera de l'organització i deixava pas a una altra persona, Hèctor Villalba, i un altre equip. O, almenys, així es feia veure.

Amb aquest moviment, s'anunciava oficialment la majoria d'edat d'UV en un moment

decisiu. El partit té ara més poder institucional que mai gràcies al pacte de governabilitat de la Generalitat valenciana signat amb el Partit Popular. Controla una conselleria, la d'Agricultura i Medi Ambient, diverses institucions claus, com l'Institut Valencià de la Joventut o la presidència de les Corts valencianes, i àmplies parcel·les en la Televisió Valenciana. Però el futur no es presenta tan enlluernador com el present.

A la recerca d'una personalitat. Els unionistes són conscients que la davallada de vots en les darreres eleccions va ser més que significativa (vegeu requadre) i que el seu futur passa obligatòriament per marcar, cada vegada més, les diferències amb el seu soci de govern. Però el procés no resulta gens senzill, sobretot després d'haver signat un pacte en una maniobra promoguda i forçada per la gran patronal valenciana. Malgrat els intents del nou president —que va votar en contra d'un pacte de govern amb el PP— de dotar de contingut nacionalista al partit, l'únic missatge que UV ha fet realment seu és el del secessionisme lingüístic: el valencià no és català. González Lizondo, amb el suport del diari *Las Provincias*, va fer d'aquesta la principal basa del partit, que ha acabat per convertir-se en l'única. Aconseguir un altre missatge passava, doncs, necessàriament, per canviar de líder.

El procés de substitució va sorprendre l'opinió pública. Contra tot pronòstic, González Lizondo anuncià la seua retirada de totes les responsabilitats al seu partit després d'haver estat anomenat president de les Corts valencianes. En el congrés de renovació de la direcció general, més del 94% dels presents va donar suport a Villalba, un mestre nascut a Alfafar (l'Horta Sud) amb fama de dialogant i de ser més sincerament valencianista que no Lizondo. Tot semblava pactat, suau i modèlic, però la guerra no tardà a presentar-se quan Lizondo va intentar imposar un home de la seua confiança, Vicente Ferrer, com a president del consell provincial de València. El fet que el 70% de la militància d'UV es concentre a la província de València fa d'aquest càrrec un autèntic contrapoder dins el partit. Ferrer va perdre davant de la candidatura encapçalada per Tàrsilo Piles, un home clau però sempre en l'ombra, auspiciada per Hèctor Villalba.

Lizondo no ho va acceptar amb bon humor. En la mateixa assemblea va dirigir un furibund discurs contra els qui no havien secundat la seua opció. Deixava clar que la seua retirada no era total i que no estava disposat a desaparèixer del partit i convertir-se en un símbol, a la manera de Fraga. En els dies següents Lizondo va despatxar Àngel Echevar-

Evolució del vot d'Unió Valenciana

Autonòmiques

Any	Nombre de vots	% del total
1987	183.541	9,2
1991	208.126	10,5
1995	165.956	7,1

Locals

Any	Nombre de vots	% del total
1987	149.508	7,5
1991	187.383	9,4
1995	129.637	5,6

Generals

Any	Nombre de vots	% del total
1986	64.403	3,1
1989	144.924	6,9
1993	112.341	4,6

ria, a qui havia contractat com a assessor en les Corts per considerar-lo un home del "grup de Villalba". La resposta va ser contundent: M. Àngels Ramon-Llin, consellera d'Agricultura i col·laboradora estreta de Villalba, va despatxar Juan Manuel Castañer, partidari de Lizondo. Castañer ha decidit lluitar en els jutjats i ha denunciat el cas.

L'enfrontament, que dona una imatge més que pobre del partit, ha posat de manifest la dependència econòmica que tenen molts militants d'UV dels càrrecs que han obtingut gràcies al pacte amb el PP. La mateixa consellera, per exemple, que no ha acabat la carrera de dret, no té altra experiència laboral que la que ha aconseguit gràcies als diversos càrrecs exercits en la seua trajectòria política; a més, el seu marit ha estat contractat al Palau de la Música de València per la regidora unionista Mayren Beneyto i alhora, la consellera a contractat el germà de Beneyto en el seu gabinet.

Enmig de l'enfrontament, Lizondo no s'està de publicar en *Las Provincias* les seues opinions bel·ligerants, caiga qui caiga, i la seua veu encara trona sobre les propostes de futur d'Hèctor Villalba. Les incògnites són moltes i les eleccions generals poden precipitar-les. Sense temps per preparar-les i amb una situació econòmica delicada, s'han convertit en una autèntica prova de foc per a la nova direcció, malgrat el desig de Villalba (vegeu entrevista de la pàgina següent) d'ajornar-la a les pròximes autonòmiques. **Jordi Sebastià**